

Vi kan søge at få europæerne til bedre at forstå situationens alvor

Samtale med Simone Veil, EF-Parlamentets formand, som udtaler anerkendende ord om de danske EF-modstandere:
 »De hører ikke til dem, der søger at hindre Parlamentet i at fungere på demokratisk vis«

Af André Soussan*

»Jeg har altid ment, at opbygningen af et forenet Europa var en vigtig ting for Frankrig og især for franskmændene, og at man, hvis man havde viljen til at fremme denne proces, burde engagere sig... også selv om vejen skulle vise sig at være lang og vanskelig.«

Den person, der udtaler sig således, er den mest populære kvinde i Frankrig. Hun har nu i over et halvt år været formand for Europa-Parlamentet. Man har sagt om hende, at hun var Frankrigs svar på Golda Meir, og da hun var sundhedsminister, at hun var det eneste mandfolk i regeringen. Da Simone Veil forlod den franske regering, fik hun disse ord med på vejen af Valéry Giscard d'Estaing: »Vi vil komme til at savne Deres smil.« Den franske præsident kunne udmærket have tilføjet: – og Deres intelligens, Deres menneskekundskab og Deres ligefremhed.

Det virker slående, når man første gang møder Simone Veil, at hun ser ud fuldstændig som på billedet, der prydede valgplakaterne op til den 10. juni 1979. Som billedet på valgplakaterne har den virkelige Simone Veil noget, som mange franske politikere ofte mangler: hun vækker tillid. Det er måske derfor, størstedelen af den franske befolkning, herunder mange socialistiske vælgere, sætter hende højt på meningsmålingernes popularitetslister.

Man opfatter Simone Veil som fremtidigt premierministeremne, men hun virker knap nok som en professionel politiker. Hun virker snarere som et menneske, der beskæftiger sig med politik. I Frankrig knyttes hendes navn og hendes person først og fremmest til loven om fri abort, som hun med stort mod kæmpede for og fik gennemført i

1975. Dansk Industri stillede først spørgsmål om arbejdet i Europa-Parlamentet:

De har for nylig kritiseret de franske medlemmer af EF-Parlamentet for at fortsætte den nationale debat i Parlamentet?

»Jeg tror ikke, jeg har kritiseret de franske parlamentsmedlemmer. Hvad jeg har sagt er blot, at jeg beklager,

man overfører den nationale politiske debat til EF-Parlamentet. Jeg mener, det er helt normalt og ønskeligt, at parlamentsmedlemmerne fra de enkelte EF-lande fremhæver deres nationale problemer. Vi er jo ikke i Europa for at ødelægge den nationale politik, men for at finde fællesnævnere for de forskellige nationale politiske opfattelser. Det jeg mener, man bør undgå, er at fortsætte den nationale debat udelukkende i valgøjemed.«

Er det kun de franske politikere, Deres kritik er henvendt til, eller gælder det også de andre nationaliteter?

»Det ved jeg ikke. Måske er fænomenet det samme i de andre lande. Men hvad Frankrig angår, skyldes det nok, at den franske politiske situation er mere blokeret/fastlåst, og man har derfor altid valgmæssige bagtanker.«

Vi har fire danske medlemmer i EF-Parlamentet, som ønsker Danmark ud af EF. Genererer denne holdning arbejdet i Parlamentet?

»De danske parlamentsmedlemmer hører ikke til dem, der søger at hindre Parlamentet i at fungere på demokratisk vis. Det mener jeg bør understreges. De forhindrer ikke EF-Parlamentet i at forhandle, de forhindrer ikke skabelsen af et flertal. For mit vedkommende vil jeg

Vi er her ikke for at øde-lægge den nationale politik, men for at finde fælles-nævnere for de forskellige nationale politiske opfattelser

De danske EF-modstandere chokerer mig ikke

De enkelte lande kan hverken over for Sovjet-unionen eller USA forsøre markeder og opnå den nødvendige konkurrence-dygtighed

I vanskelige tider er der altid en tendens til, at staterne isolerer sig og kun tænker på sig selv. Det ville være meget farligt at give efter for denne tendens

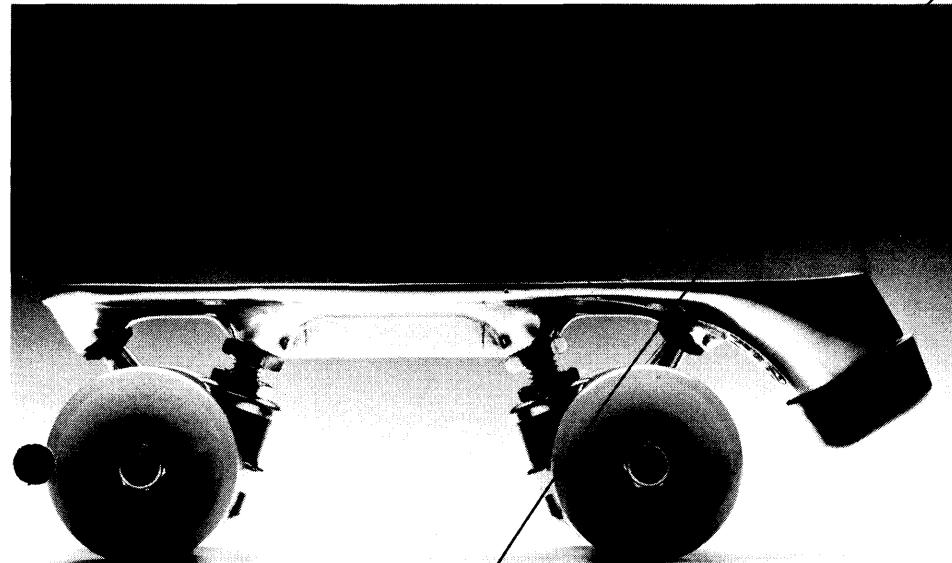
*)

Cand. mag.
André Soussan er
Dansk Industri's
korrespondent
i Paris.

Uktudvikling

Af Per Mollerup*

PARO rulleskøjte i poleret aluminium, model 1980. Hjulene er monteret med dobbelte sæt præcisionskuglelejer, styrpindene af stål ender i bevægelige kugleled, begge hjulophæng kan justeres efter løberens vægt og dermed fædre præcist som ønsket.

Palle Rosendahl i sin virksomhed. Der er lige fra starten blevet satset på det mest moderne udstyr.

Foto: Kaj Lund Hansen.

omveje – sket en teknologisk udvikling på rulleskøjteområdet. Da de første *skateboards* kom frem for nogle år siden, var det rulleskøjtehjul, man havde anvendt. Det blev imidlertid hurtigt klart, at hvis skateboardet skulle gøres hurtigere, måtte hjulene gøres bedre, det skete ved at lave dem i plast. Nu er hjulene kommet tilbage til rulleskøjterne med tak for lån, og i dag kan et par rulleskøjter uden plasthjul næppe sælges. Sammenholdt med de gamle hjul har de nye også den fordel, at de meget bedre absorberer ujævnheder på banen eller vejen.

Bortset fra de importerede hjul er PARO skøjten anno 1980 næsten identisk med 1960-modellen, hvis antikvariske pris var kommet op på nær 2.000 kr. blandt rulleskøjte-*afficionados*.

Kan et par danske kvalitetsrulleskøjter tage konkurrencen op med billigere udenlandske fabrikater? Ikke så let. For den ukyndige køber (og sælger!) i detailliødet kan det være svært at se forskel på skidt og kanel og vurdere prisen i forhold hertil. En tusindekrone-seddel er immervæk en grov hoben penge. I øjeblikket oversvømmes markedet af udenlandske billigvarer til ca. en fjerdedel af PARO skøjternes pris. PAROs chance består herefter i, at køberne af de billige skøjter bliver bidt af dillen, inden deres skøjter går i stykker, og derefter satser på kvalitet i anden runde.

Simone Veil.

sige, at de danske EF-modstanderes tilstedsvarsel i Parlamentet ikke chokerer mig. Er der i et land et vist antal mennesker, der er modstandere af et politisk valg, kan der også være folk til at udtrykke deres ideer og måske også i visse tilfælde til at advare imod visse konsekter af de valg, som eventuelt kunne træffes i Europa-Parlamentet.

Det er i øvrigt ikke min fornemmelse – for at være sikker må jeg selvfølgelig undersøge det nærmere – at de danske EF-modstandere har modsat sig alle resolutioner. Jeg tror f.eks. ikke, at de har afholdt sig fra at stemme i de resolutio-
ner, der er taget på humanitært plan over for Kampuchea og i andre lignende debatter. De udøver ikke nogen systematisk modstand. Jeg tror, det giver dem lejlighed til at udtrykke deres ideer, som måske er lidt anderledes end visse andres. Men eftersom de repræsenterer et vist antal borgere i et af de ni lande, forekommer det mig rimeligt, at de er repræsenterede.«

Man taler meget om Europa, men hvilket Europa? Har alle den samme opfattelse af det fremtidige Europa?

»Alle har ikke den samme opfattelse;

det, tror jeg, er helt officielt. Det er klart, at visse landes medlemmer gerne ser den europæiske integration fremmet meget mere end andre. Det er vist ikke nogen hemmelighed. Europa-Parlamentets medlemmer har forskellig opfattelse af Europa, deri er der intet unormalt. Men samtidig fungerer dette parlament inden for rammerne af meget præcise traktater.«

Hvad mener De bør være det næste skridt i Europa-samarbejdet?

»Efter min mening kan det næste skridt finde sted inden for rammerne af de eksisterende traktater. Det bør, mener jeg, være et bedre og større samarbejde mellem Ministerrådet og Parlamentet. I øvrigt venter vi nu på de tre vismænds rapport. Når den kommer, får vi se i hvilken retning, de ser udviklingen af forbindelser mellem Kommissionen og Rådet på den ene side, og Rådet og Parlamentet på den anden side.«

Hvad kan og bør Europa gøre i den nuværende krisesituations?

»De økonomiske konsekvenser af krisen er betydelige, især mht. energi,

inflation og arbejdsløshed. Det er på dette punkt, at vort parlament kan have indflydelse og kan foreslå – der er selvfølgelig ingen mirakelløsninger – men det kan foreslå visse veje. Som den resonansbund det er, kan det forsøge at få befolkningerne til bedre at blive sig situationens alvor bevidst. Jeg ved ikke, hvordan det er i Danmark, men jeg tror, at man i Frankrig fortsat gør sig illusioner med hensyn til situationens alvor. På dette område kan Europa-Parlamentet spille en meget vigtig rolle.«

Hvordan opfatter De Europas situation i Øst-Vest forholdet. Kan Europa f.eks. være et alternativ til USA og Sovjetunionen?

»De problemer, De berører, er først og fremmest af udenrigspolitisk art. De hører ikke under EF-Parlamentets kompetence. På det økonomiske plan er det imidlertid helt sikkert, at Europa – hvis det vil forsvare sine stillinger og være tilstrækkeligt stærkt i forholdet til de to blokke – kun kan finde den nødvendige styrke, det er i hvert fald min mening, gennem den europæiske integration. De enkelte lande kan hverken

over for Sovjetunionen eller over for USA forsøre markeder og opnå den nødvendige konkurrencedygtighed. Jeg tror, at den vanskelige økonomiske situation tilskynder mere end nogen til at gå endnu videre ad denne vej, selv om man i øvrigt må være sig den risiko bevidst, at situationen i første omgang snarere skader det europæiske sammenhold. I vanskelige tider har staterne altid tendens til at isolere sig og kun tænke på sig selv. Jeg tror, det ville være meget farligt at give efter for denne tendens. Tærligtimod bør vanskelighederne styrke det europæiske sammenhold.«

Til slut et personligt spørgsmål: Hvordan forklarer De den popularitet, der altid har omgivet Dem?

»Der er flere svar. For det første var der tidligere en udbredt mistillid – også fra kvinderne selv – til kvinders politiske muligheder/evner. I de sidste fem år har man imidlertid set mange kvinder påtage sig et politisk ansvar. I Storbritannien f.eks., i Portugal og nu også i Bolivia. Det viser udmarket, at det, man mente om kvindernes manglende evner i politik, var en myte. Fra det øjeblik et vist antal kvinder befandt sig i det politiske liv, har de haft mange kvinder bag sig.

For det andet tror jeg – for mit vedkommende – at abortloven har spillet ind.

En tredje grund er, at jeg ikke har tilhørt noget politisk parti, og at jeg altså ikke var systematisk skydeskive for dem, der i givet fald var modstandere af det parti, jeg måtte have tilhørt. De politiske spaltninger er af en sådan art, at hvis man er talsmand for et parti, er de mennesker, der er imod det parti, imod én. Mit politiske billede har således været mindre markeret, og jeg undgik derved en ugunstig stillingtagen.«

På intet tidspunkt under samtalen viser Simone Veil det mindste tegn på utalmodighed. Hun kigger end ikke på sit ur. Når man sidder over for dette rolige, afslappede væsen, kan man ikke undgå at tænke på, hvordan hun ved et mirakel overlevede Auschwitz, hvor hun mistede sine forældre og sin bror. Simone Veil er i dag formand for EF-Parlamentet, men hun er samtidig et symbol. Som kvinde symboliserer hun frigørelsen. Som jøde freden og samarbejdet mellem de europæiske nationer. Hvem kunne for 35 år siden under anden verdenskrig have forestillet sig, at Europa en dag ville leve i fred, og at en jødinde, en overlevende fra koncentrationslejrene, skulle blive et parlamentarisk Europas førstedame?

Rockwool-investeringsplaner på 350 mio. kr.

I løbet af fire år vil Rockwool forøge kapaciteten med 50%

Rockwool A/S går nu i gang med et udbygningsprogram, som over de kommende fire år vil kræve investeringer på 350 mio. kr.

Opførelsen af en stor briketfabrik i Doense ved Hobro er startsignalet til en kapacitetsforøgelse på 50% ved alle tre Rockwool-fabrikker i løbet af de kommende tre år. Derefter vil tilsvarende briketfabrikker blive opført i Vamdrup ved Kolding og i Hedenhusene – efterfulgt af nyt udstyr og større lagre.

»Med opførelsen af briketfabrikker opnår vi ikke blot større kapacitet,« siger adm. direktør for Rockwool A/S, civiløkonom Preben Overgaard. »Vi ombygger vores produktlinier til superlinier og opnår via ny teknologi et bedre produkt ved anvendelse af billigere råmaterialer og mindre energiforbrug.«

Rockwool fremstilles af diabas, der importeres fra Sverige i form af regelmæssige skærver. Men med den nye teknologi vil man kunne anvende stensmuld, der ellers har været ubrugeligt. Samtidig kan Rockwool genbruge affald fra sin egen produktion. Som produktionen foregår for tiden, må affaldet køres væk til deponering. I alt sparer selskabet ca. 20% på råmaterialerne. Endelig åbner der sig mulighed for på længere sigt at anvende danske stenmaterialer til fremstillingen.

Selv om Rockwool er et produkt, der bruges til energibesparende formål, kræver produktionen af Rockwool energi. Med den nye teknik vil energiforbruget til smelting af stenen umiddelbart kunne reduceres med 25%, og senere kan man komme yderligere ned i forbrug. Men foreløbig spares 7-8.000 tons koks på årsbasis.

Besparelser i råmaterialer og energi vil gøre Rockwool konkurrencedygtig over for andre isoleringsmaterialer, mener direktør Preben Overgaard.

Opførelsen af den første briketfabrik til Doense-fabrikken ventes fuldført i midten af 1980. Derefter kommer turen til de to andre fabrikker.

Briketprincippet har i forvejen været afprøvet på en særlig forsøgslinie i He-

Stensmuld presses til ensartede briketter.

dehusene. Princippet er, at stensmuld presses til ensartede briketter. Dermed opnås et ensartet råmateriale til smelting, og ovnene kan køre konstant og smelte mere end hidtil.

Nye teknikker under spinding og viderefremstilling vil i tilgift give Rockwool-produkterne en række nye egenskaber. Produkterne bliver mere elastiske og dermed lettere at komprimere til transport og lager, og samtidig bliver materialet også mere robust.

Efter olieprisernes himmelflugt har der været så stort behov for isoleringsmaterialer, at isoleringsproducenterne i perioder ikke har kunnet tilfredsstille efterspørgselen.

I den forbindelse siger direktør Overgaard: »Indførelsen af en weekend-ordning på vore tre fabrikker siden efteråret 1979, hvor medarbejderne arbejder 24 timer i weekenden og får udbetalt en 40 timers løn, har givet en produktionsforøgelse på 12%. Briketfabrikkerne og den nye teknik vil yderligere forøge kapaciteten med 50%.«

Med udvidelserne vil vi være i stand til at dække selv et kraftigt stigende behov inden for kort tid. Udvidelserne i form af briketfabrikker og ny teknologi giver os kapacitetsforøgelser til en pris, der er mindre end det halve af, hvad helt nye produktionslinier ville koste.«

PM.-

Vi kan søge at få europæerne til bedre at forstå situationens alvor

Samtale med Simone Veil, EF-Parlamentets formand, som udtaler anerkendende ord om de danske EF-modstandere:
»De hører ikke til dem, der søger at hindre Parlamentet i at fungere på demokratisk vis«

Af André Soussan*

Jeg har altid ment, at opbygningen af et forenet Europa var en vigtig ting for Frankrig og især for franskmenene, og at man, hvis man havde viljen til at fremme denne proces, burde engagere sig... også selv om vejen skulle vise sig at være lang og vanskelig.«

Den person, der udtaler sig således, er den mest populære kvinde i Frankrig. Hun har nu i over et halvt år været formand for Europa-Parlamentet. Man har sagt om hende, at hun var Frankrigs svar på Golda Meir, og da hun var sundhedsminister, at hun var det eneste mandfolk i regeringen. Da Simone Veil forlod den franske regering, fik hun disse ord med på vejen af Valéry Giscard d'Estaing: »Vi vil komme til at savne Deres smil.« Den franske præsident kunne udmarket have tilføjet: – og Deres intelligens, Deres menneskekundskab og Deres ligefremhed.

Det virker slænende, når man første gang møder Simone Veil, at hun ser ud fuldstændig som på billedet, der pryde de valgplakaterne op til den 10. juni 1979. Som billedet på valgplakaterne har den virkelige Simone Veil noget, som mange franske politikere ofte mangler: hun vækker tillid. Det er måske derfor, størstedelen af den franske befolkning, herunder mange socialistiske vælgere, sætter hende højt på meningsmålingernes popularitetslister.

Man optatter Simone Veil som fremtidigt premierministerinde, men hun virker knap nok som en professionel politiker. Hun virker snarere som et menneske, der beskæftiger sig med politik: I Frankrig knyttes hendes navn og hendes person først og fremmest til loven om fri abort, som hun med stort mod kæmpede for og fik gennemført i

1975. Dansk Industri stillede først spørgsmål om arbejdet i Europa-Parlamentet:

De har for nylig kritiseret de franske medlemmer af EF-Parlamentet for at fortsætte den nationale debat i Parlamentet?

»Jeg tror ikke, jeg har kritiseret de franske parlamentsmedlemmer. Hvor jeg har sagt er blot, at jeg beklager,

man overfører den nationale politiske debat til EF-Parlamentet. Jeg mener, det er helt normalt og ønskeligt, at parlamentsmedlemmerne fra de enkelte EF-lande fremhæver deres nationale problemer. Vi er jo ikke i Europa for at ødetegge den nationale politik, men for at finde fællesnævnere for de forskellige nationale politiske opfattelser. Det jeg mener, man bør undgå, er at fortsætte den nationale debat udelukkende i valgøjemed.«

Er det kun de franske politikere, Deres kritik er henvendt til, eller gælder det også de andre nationaliteter?

»Det ved jeg ikke. Måske er fanomenet det samme i de andre lande. Men hvad Frankrig angår, skyldes det nok, at den franske politiske situation er mere blokeret/fastlåst, og man har derfor altid valgmæssige bagtanke.«

Vi har fire danske medlemmer i EF-Parlamentet, som ønsker Danmark ud af EF. Genererer denne holdning arbejdet i Parlamentet?

»De danske parlamentsmedlemmer hører ikke til dem, der søger at hindre Parlamentet i at fungere på demokratisk vis. Det mener jeg bør understreges. De forhindrer ikke EF-Parlamentet i at forhandle, de forhindrer ikke skabelsen af et flertal. For mit vedkommende vil jeg

Vi er her ikke for at øde-lægge den nationale politik, men for at finde fælles-nævnere for de forskellige nationale politiske opfattelser

De danske EF-modstandere chokerer mig ikke

De enkelte lande kan hverken over for Sovjetunionen eller USA forsøre markeder og opnå den nødvendige konkurrence-dygtighed

I vanskelige tider er der altid en tendens til, at staterne isolerer sig og kun tænker på sig selv. Det ville være meget farligt at give efter for denne tendens

*)

Cand. mag.
André Soussan er
Dansk Industri's
korrespondent
i Paris.

Simone Veil.

sige, at de danske EF-modstanderes tilstedevarelse i Parlamentet ikke chokerer mig. Er der i et land et vist antal mennesker, der er modstandere af et politisk valg, kan der også være folk til at udtrykke deres ideer og måske også i visse tilfælde til at advare imod visse aspekter af de valg, som eventuelt kunne træffes i Europa-Parlamentet.

Det er i øvrigt ikke min fornemmelse – for at være sikker må jeg selvfolgetlig undersøge det nærmere – at de danske EF-modstandere har modsat sig alle resolutioner. Jeg tror f.eks. ikke, at de har afholat sig fra at stemme i de resolutoner, der er taget på humanitært plan over for Kampuchea og i andre lignende debatter. De udøver ikke nogen systematisk modstand. Jeg tror, det giver dem lejlighed til at udtrykke deres ideer, som måske er lidt anderledes end visse andres. Men eftersom de repræsenterer et vist antal borgere i et af de ni lande, forekommer det mig rimeligt, at de er repræsenterede.«

Man taler meget om Europa, men hvilket Europa? Har alle den samme opfattelse af det fremtidige Europa?

»Alle har ikke den samme opfattelse;

det, tror jeg, er helt officielt. Det er klart, at visse landes medlemmer gerne ser den europæiske integration fremmet meget mere end andre. Det er vist ikke nogen hemmelighed. Europa-Parlamentets medlemmer har forskellig opfattelse af Europa, deri er der intet unormalt. Men samtidig fungerer dette parlament inden for rammerne af meget præcise traktater.«

Hvad mener De bør være det næste skridt i Europa-samarbejdet?

»Etter min mening kan det næste skridt finde sted inden for rammerne af de eksisterende traktater. Det bør, mener jeg, være et bedre og større samarbejde mellem Ministerrådet og Parlamentet. I øvrigt venter vi nu på de tre vismænds rapport. Når den kommer, får vi se i hvilken retning, de ser udviklingen af forbindelser mellem Kommissionen og Rådet på den ene side, og Rådet og Parlamentet på den anden side.«

Hvad kan og bør Europa gøre i den nuværende krisesituation?

»De økonomiske konsekvenser af krisen er betydelige, især mht. energi,

inflation og arbejdsløshed. Det er på dette punkt, at vort parlament kan have indflydelse og kan foreslå – der er selvfolgetlig ingen mirakelløsninger – men det kan foreslå visse veje. Som den resonansbund det er, kan det forsøge at få befolkningerne til bedre at blive sig situationens alvor bevidst. Jeg ved ikke, hvordan det er i Danmark, men jeg tror, at man i Frankrig fortsat gør sig illusioner med hensyn til situationens alvor. På dette område kan Europa-Parlamentet spille en meget vigtig rolle.«

Hvordan opfatter De Europas situation i Øst-Vest forholdet. Kan Europa f.eks. være et alternativ til USA og Sovjetunionen?

»De problemer, De berører, er først og fremmest af udenrigspolitisk art. De hører ikke under EF-Parlamentets kompetence. På det økonomiske plan er det imidlertid helt sikkert, at Europa – hvis det vil forsvarer sine stillinger og være tilstrækkeligt stærkt i forholdet til de to blokke – kun kan finde den nødvendige styrke, det er i hvert fald min mening, gennem den europæiske integration. De enkelte lande kan hverken

over for Sovjetunionen eller over for USA forsøre markeder og opnå den nødvendige konkurrencedygtighed. Jeg tror, at den vanskelige økonomiske situation tilskynder mere end nogen sind til at gå endnu videre ad denne vej, selv om man i øvrigt må være sig den risiko bevidst, at situationen i første omgang snarere skader det europæiske sammenhold. I vanskelige tider har staterne altid tendens til at isolere sig og kun tænke på sig selv. Jeg tror, det ville være meget farligt at give efter for denne tendens. Tværtimod bør vanskelighederne styrke det europæiske sammenhold.«

Til slut et personligt spørgsmål: Hvordan forklarer De den popularitet, der altid har omgivet Dem?

»Der er flere svar. For det første var der tidligere en udbredt mistillid – også fra kvinderne selv – til kvinders politiske muligheder/evner. I de sidste fem år har man imidlertid set mange kvinder påtage sig et politisk ansvar. I Storbritannien f.eks., i Portugal og nu også i Bolivia. Det viser udmerket, at det, man mente om kvindernes manglende evner i politik, var en myte. Fra det øjeblik et vist antal kvinder befandt sig i det politiske liv, har de haft mange kvinder bag sig.

For det andet tror jeg – for mit vedkommende – at abortloven har spillet ind.

En tredje grund er, at jeg ikke har tillørt noget politisk parti, og at jeg altså ikke var systematisk skydeskive for dem, der i givet fald var modstandere af det parti, jeg måtte have tilhørt. De politiske spaltninger er af en sådan art, at hvis man er talsmand for et parti, er de mennesker, der er imod det parti, imod én. Mit politiske billede har således været mindre markeret, og jeg undgik derved en ugunstig stillingtagen.«

På intet tidspunkt under samtalen viser Simone Veil det mindste tegn på utålmodighed. Hun kigger end ikke på ur. Når man sidder over for dette rolig, afslappede væsen, kan man ikke undgå at tænke på, hvordan hun ved et mirakel overlevede Auschwitz, hvor hun mistede sine forældre og sin bror. Simone Veil er i dag formand for EF-Parlamentet, men hun er samtidig et symbol. Som kvinde symboliserer hun frigørelsen. Som jøde freden og samarbejdet mellem de europæiske nationer. Hvem kunne for 35 år siden under anden verdenskrig have forestillet sig, at Europa en dag ville leve i fred, og at en jødinde, en overlevende fra koncentrationslejrene, skulle blive et parlamentarisk Europas førstedame?

PARLEMENT EUROPÉEN

Cabinet du Président
FB/CT

INTERVIEW A DANSK INDUSTRIE

et radio d'aujourd'hui -

Q. Depuis bientôt 6 mois, pouvez-vous tirer un premier bilan ?

R. Je voudrais d'abord souligner que c'est plutôt 4 mois qu'il faudrait dire. Si j'insiste sur ce point, c'est parce que l'on pourrait trouver que le bilan est très mince face aux problèmes qui se posent.

En raison de la période d'été qui a suivi la première session du Parlement européen élu, nous avons eu au total seulement une vingtaine de jours de session. C'est comme cela qu'il faut juger le Parlement européen, dans une perspective à plus long terme, car on ne change pas des traditions, on n'installe pas, du jour au lendemain, un fait historique comme l'est le nouveau Parlement élu.

Compte tenu de ces 20 jours de session, je trouve que ce Parlement européen existe. On en parle beaucoup, il a montré, à la fois, sa vitalité, son dynamisme et la qualité de beaucoup de ses débats. Si l'on reprend les interventions qui y ont été faites, on remarque que beaucoup d'entre elles sont de grande qualité.

./. .

2.

Il faut aussi le comparer au Parlement qui l'a précédé. Les parlementaires élus sont très présents : un grand nombre d'entre eux donnent tout leur temps à ce Parlement, qu'il s'agisse des sessions plénières, des réunions de groupes politiques ou des commissions. C'est donc qu'ils sont véritablement motivés pour y travailler et qu'ils essaient tous ensemble de se comprendre. C'était là en effet la première difficulté. Beaucoup de parlementaires ont fait un effort pour apprendre la langue des uns et des autres et aussi pour comprendre les différents points de vue en présence, et essayer ensemble de construire, de faire progresser, ce volet démocratique des institutions européennes.

Alors, quels ont été les grands débats ? On a parlé de beaucoup de choses, peut-être de trop de choses. C'est un des aspects qu'il faudra corriger : le Bureau du Parlement européen s'en est préoccupé, afin d'essayer de limiter le nombre des débats par session, afin qu'il s'agisse de débats plus en profondeur et mieux préparés. Mais il a fallu commencer par mettre en place un nouveau règlement, afin d'épêcher les risques d'obstruction du Parlement.

Cela, c'était important, même s'il s'agit de pure procédure, car cela conditionne la qualité des débats. Et puis surtout, il y a eu ce débat budgétaire, qui est toujours très important, car le Parlement y dispose de réels pouvoirs de décision.

Dans ce débat, les parlementaires se sont exprimés très largement, en regardant les questions très en profondeur. Si certains votes soulèvent des problèmes et peuvent même provoquer des inquiétudes ou des passions, je tiens à souligner en tout cas, qu'il s'agissait là d'un débat très important, où les uns et les autres ont essayé d'apporter des solutions nouvelles, d'imaginer de nouvelles orientations.

Q. Récemment, vous avez fortement critiqué les parlementaires français, en les accusant de continuer le débat national français au Parlement européen. Est-ce que ce n'était pas un peu le cas aussi avec les autres pays ?

R. Je ne crois pas avoir fortement critiqué les membres français du Parlement européen. J'ai simplement dit que je regrettais qu'on transpose parfois la politique politique telle qu'elle peut se dérouler au sein des institutions nationales. Il est bien sûr tout à fait normal et souhaitable que les parlementaires de chacun des pays exposent des préoccupations nationales, leurs préoccupations, car avant tout, nous n'avons pas pour rôle au Parlement européen de détruire les politiques nationales. Nous sommes ici pour essayer de faire converger ces politiques, pour tenter de trouver ensemble des actions européennes qui soient conciliaires avec les politiques nationales.

Cela est très fréquent de la part absolument de tous les parlementaires. Nous sommes avant tout, les uns des Français, les autres des Italiens ou des Danois, et il serait regrettable que nous perdions nos nationalités, sous prétexte que nous nous retrouvons au Parlement européen.

Mais il ne faut pas utiliser le Parlement européen à des fins électorales nationales, car cela risque d'aller à l'encontre des intérêts mêmes de son pays.

C'est cela que j'avais voulu dire.

Q. Est-ce que ce fut le cas uniquement des parlementaires français, ou aussi de parlementaires d'autres pays ?

R. Je ne sais pas. Peut-être, ai-je été plus frappée par la presse française, qui a fait ressortir certaines attitudes de parlementaires français. Peut-être le phénomène est-il le même dans les autres pays. Mais cela tient aussi, sans doute, à la situation politique française, qui est plus crispée.

Q. Nous avons 4 parlementaires danois qui sont là uniquement pour gêner le Parlement européen. En tout cas ils ont promis à leurs électeurs de tout faire pour gêner la construction européenne. Est-ce que leur présence gêne votre action, ou pas ?

R. Je voudrais d'abord dire que les parlementaires danois dont vous parlez ne m'ont pas paru, au cours des dernières sessions, faire de l'obstruction systématique. Ils ne sont pas de ceux qui sont favorables à une attitude qui puisse empêcher le Parlement de débattre de façon démocratique.

Ils n'empêchent pas le Parlement européen de délibérer. Ils n'empêchent pas une majorité de se dégager. Alors, que penser du fait d'être présent dans une Assemblée dont on récuse les travaux ? Pour ma part, cela ne me choque pas. A partir du moment où un choix aussi important était offert à tous les citoyens européens, lors du vote du mois de juin, je trouve tout à fait normal que ceux qui sont hostiles à un tel choix politique, qui engage autant leur pays, soient représentés. Il est naturel que des parlementaires expriment leurs idées, et que peut-être, à certaines occasions, ils mettent en garde contre certains aspects des options qui sont débattues au Parlement européen.

Q. L'Europe, on en parle beaucoup. Peut-être même un peu trop. Mais j'ai l'impression qu'on le fait justement pour éviter de la construire réellement.
Y a-t-il une volonté de construire l'Europe ?
Est-ce qu'on parle tous de la même Europe ?
Est-ce qu'on a tous les mêmes conceptions en la matière ?

R. Tout le monde n'a pas les mêmes conceptions, cela s'est vu par le nombre de candidats lors des élections européennes. Dans tous les pays, les partis politiques et les candidats se sont engagés pour un type d'intégration européenne plus ou moins poussée. Cela était vrai dans tous les pays, même si dans certains pays, on souhaite pousser, plus que dans d'autres, l'intégration européenne.

Ce n'est un mystère pour personne : par exemple, certains mouvements en Belgique ou en Italie sont favorables à une intégration beaucoup plus poussée qu'on ne l'est au Danemark ou en France.

Effectivement, on retrouve au Parlement européen des élus qui ont une conception un peu différente sur l'Europe. Cela n'est pas en soi anormal et cela n'empêche pas ce Parlement de fonctionner, dans le cadre des traités qui sont très précis. L'Europe commerciale existe, elle fonctionne relativement bien.

Pour l'instant, se pose pour le Parlement européen le problème de ses relations avec le Conseil, afin de faire en sorte que la concertation soit la plus grande possible.

Q. Oui, mais vous, personnellement, vous avez bien une idée du prochain pas à faire vers la construction de l'Europe ?

Je pense que ce pas dont vous parlez peut être fait très largement, dans le cadre même des traités, notamment dans le sens d'une concertation de plus en plus étroite entre le Parlement et le Conseil des Ministres.

Q. Est-ce que le Parlement européen a les pouvoirs nécessaires pour bien fonctionner, ou bien est-ce qu'il lui en faut plus ?

R. En ce qui concerne les moyens de son fonctionnement, le premier problème qui s'est posé au Parlement européen était celui de son règlement intérieur. Un certain nombre de modifications ont été apportées, qui sont très importantes, car l'objectif pour ce Parlement, dont les pouvoirs, en-dehors du budget, sont essentiellement consultatifs, c'est surtout d'avoir des débats utiles.

Il faut donc que soit organisée une réflexion sérieuse et approfondie sur des travaux eux-mêmes très bien organisés.

Je crois que, s'il y avait un grand débat sur l'énergie ou sur les conditions et les horaires de travail, si ces travaux sont très bien réfléchis et que se dégage une majorité pour adopter certaines propositions claires, cela ne pourra pas ne pas avoir une réelle influence sur le Conseil des Ministres, et donc sur les Gouvernements. Peut-être cela pourra-t-il les amener à prendre en considération ces propositions.

Q. Une Amérique affaiblie, une Europe en crise sans précédent depuis la 2e Guerre Mondiale, la crise iranienne. Face à cette conjoncture, que doit faire l'Europe, que peut-elle faire ?

R. Vous soulevez des problèmes qui sont essentiellement du domaine de la politique étrangère, de la diplomatie et même de la défense. Cela n'est pas de la compétence du Parlement européen. Mais bien sûr, les conséquences économiques que peut avoir, par exemple, la crise de l'énergie, sont considérables. C'est sur ce point que notre Parlement peut avoir une influence et qu'il peut suggérer (sans espoir de solution miracle !) certaines voies d'approche. Il peut faire en sorte que, par la caisse de résonance qu'il représente, la gravité de ces problèmes soit comprise. Je ne sais pas si au Danemark, la population est toujours pleinement consciente de ces problèmes ; ce que je sais, c'est qu'en France, parfois, la population se fait des illusions sur la gravité de la situation.

Q. Est-ce que l'Europe peut être une sorte d'alternative entre l'Est et l'Ouest ?

Sur le plan économique, il est certain que l'Europe, pour être suffisamment forte par rapport aux deux blocs, doit continuer dans la voie de l'intégration pour trouver cette force et cette puissance. Car ce ne sont pas les pays isolés qui peuvent défendre leurs marchés, que ce soit par rapport à l'Union Sovié-tique ou aux Etats-Unis. C'est le marché intérieur européen qui nous donne, sinon une totale indépendance, du moins une force beaucoup plus grande vis-à-vis du reste du monde. Cela est maintenant prouvé par les 20 années d'existence de la CEE. Plus que jamais, la situation économique difficile nous incite à aller encore plus loin dans cette voie, en étant tout à fait conscients d'ailleurs que cette situation risque de porter atteinte dans un premier temps précisément à la cohésion européenne.

Car il y a toujours, dans les moments de difficulté, pour les pays, un réflexe qui les pousse à se replier sur eux-mêmes. A mon avis, il serait très dangereux de céder à cette tendance. La crise, au contraire, doit renforcer la cohésion européenne.

Q. Une dernière question personnelle : vous avez été le Ministre le plus populaire de Valéry Giscard d'Estaing. Vous êtes la première femme à avoir été aussi populaire en France.
Comment expliquez-vous ce phénomène ?

R. Je crois qu'il y a plusieurs réponses.

On a dit pendant très longtemps qu'il y avait une méfiance des citoyens et des femmes elles-mêmes vis-à-vis des capacités politiques des femmes.

On cite toujours le cas de Golda MEIR ou d'Indira GHANDI, mais un peu comme des phénomènes exceptionnels pour leur pays. Mais maintenant, personne ne conteste l'autorité de Madame THATCHER en Grande-Bretagne. Il y a aussi le Premier Ministre du Portugal et même, depuis peu, le Premier Ministre de Bolivie, alors que l'Amérique du Sud apparaissait depuis longtemps comme le symbole même des pays où les femmes étaient encore dans une situation de domination de la part des hommes.

Je crois donc que ce que pensaient les citoyens quant aux capacités des femmes en matière politique, était peut-être vraiment un stéréotype, c'est un mythe qui ne reposait sur rien. A partir du moment où un certain nombre de femmes se sont trouvées dans la vie politique, elles ont eu le soutien de beaucoup d'hommes et de beaucoup de femmes.

10

En ce qui me concerne, la seconde réponse est, je crois, le phénomène qu'a constitué la loi sur l'interruption volontaire de grossesse. On a dit, avant que la loi ne soit votée, que les Français y étaient très hostiles. Je crois que là aussi, il faut beaucoup se méfier des mythes et des stéréotypes : en réalité, c'était un tabou et personne n'osait dire qu'il était favorable à une libéralisation et à une modification de la loi. A partir du moment où le processus de modification a été mis en marche, les gens ont aussi approuvé la modification d'une loi pénale, qui n'était plus applicable, et qui, d'ailleurs, n'était plus appliquée car elle paraissait d'une trop grande rigueur et elle ne prenait pas en compte la situation très difficile d'un certain nombre de femmes.

La troisième raison, c'est que je n'appartenais à aucune formation politique, et donc, je n'étais pas la cible systématique de ceux qui auraient été hostiles à la formation à laquelle j'aurais pu appartenir.

Les clivages politiques sont tels que si vous êtes le porte-parole de tel ou tel parti, vous avez contre vous l'hostilité de ceux qui sont hostiles à ce parti. J'avais donc une image politique moins marquée, ce qui évitait ces prises de position défavorables.